

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **KOPALEN s.r.o.**, IČ 281 04 056, se sídlem Roháčova 188/37, Praha 3, zast. JUDr. Janem Kubálkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Opatovická 159/17, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**, se sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2022, č. j. 2215951/22/2201-80542-301583, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 5. 2023, č. j. 57 Af 2/2023-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (exekučním příkazem) nařídil vůči žalobci jako dlužníkovi daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb podle § 190 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, k vymožení nedoplatku na dani z nemovitých věcí ve výši 20.564,47 Kč, jakož i úroku z prodlení. Exekuční příkaz byl vydán na základě vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 5. 12. 2022, č. j. 2215952/22/2201-80542-301583.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl. Připomněl, že v řízení před soudem platí dispoziční zásada, podle které je soud vázán žalobními body, v nichž je žalobce povinen konkretizovat důvody, pro něž

považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nepřezkoumatelné. Žalobce pouze obecně namítal porušení zásad daňového řízení a účelu exekuce, porušení povinností správce daně, zásah do svých práv a nesprávnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Nekonkretizoval však, v čem mají tyto vytýkané vady ve vztahu ke skutkovým okolnostem případu spočívat. Nedůvodnými z důvodu obecnosti shledal též námitky ohledně nesprávnosti výše nedoplatku na dani, předčasnosti vydání exekučního příkazu z důvodu probíhajícího řízení ve věci DPH, nedostatečného zjištění skutkového stavu a nesprávného hodnocení důkazů. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Daň z nemovitých věcí byla řádně zjištěna, vyčíslena a v důsledku nedobrovolného uhrazení žalobcem i řádně vymáhána. Postupem žalovaného nedošlo k porušení zásad daňového řízení ani k zásahu do práv žalobce. Obecnou argumentaci uvádí žalobce též ohledně vlivu pandemie nemoci COVID-19 na splnění daňové povinnosti.

[3] Krajský soud se neztotožnil s žalobcem, že mu žalovaný zabránil v dobrovolném zaplacení daňového nedoplatku na dani z nemovitých věcí dřívějším exekučním příkazem vydaným Finančním úřadem pro hlavní město Prahu. Žalobce mohl splnit svou daňovou povinnost ještě před vydáním exekučního příkazu, když byl vyrozuměn o nedoplatcích. Teprve poté, co žalobce na základě výkazu nedoplatků daň nezaplatil, byl vydán exekuční příkaz. Skutečnost, že byl vydán exekuční příkaz Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, nebránila tomu, aby i žalovaný vydal exekuční příkaz, neboť může být vedeno více exekucí příkázáním pohledávky na jednom účtu povinného. Nepřípadným shledal též odkaz žalobce na řízení vedená u Krajského soudu v Českých Budějovicích týkající se oprávněnosti nároku na odpočet DPH.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že nesouhlasí s postupem krajského soudu, který se nedostatečně vypořádal se stěžovatelem uplatněnými námitkami a nesprávně je posoudil. Vydání exekučního příkazu a vedení daňové exekuce považuje za nezákonné a nesprávné. Krajský soud se dostatečně nevypořádal s namítaným porušením zásad daňového řízení a nevyčerpal uplatněné žalobní body. Nedostatečně se zabýval též kolizí výkonu exekučního příkazu s příslušnými procesními zásadami. Nařízená daňová exekuce se přiči svému účelu, jímž je efektivní splnění povinnosti z právně bezvadného titulu. Exekuční příkaz je nepřezkoumatelný, neboť žalovaný se před jeho vydáním nezabýval finanční a majetkovou situací žalobce. Žalovaný svým postupem výrazně zhoršil podmínky pro sanaci propadu zisků stěžovatele způsobených pandemií.

[5] Krajský soud taktéž nesprávně posoudil namítanou nezákonnost a nesprávnost exekučního příkazu. Dříve vydanými exekučními příkazy Finančního úřadu pro hlavní město Prahu byly postiženy pohledávky z účtu žalobce, které mnohonásobně převyšovaly povinnost vymáhanou nyní exekučním příkazem žalovaného. Těmito příkazy bylo stěžovateli znemožněno nakládat s finančními prostředky. V takovém případě nemohla vést daňová exekuce k efektivnímu splnění povinností. Správce daně nesprávně postupoval

pokračování

i v časově předcházející věci, v níž chybně posoudil naplnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet DPH. Tím stěžovateli odepřel finanční prostředky, které mu náležely, v důsledku čehož nemohl daňovou povinnost uhradit dobrovolně. Řízení o uplatněném nároku na odpočet DPH dosud nebyla skončena, a daňová povinnost k DPH tak dosud nebyla stanovena nezvratně. Pokud by stěžovateli byly nároky na odpočet DPH přiznány, mohl by stanovené povinnosti uhradit.

[6] Žalovaný rovněž nedostatečně odůvodnil, proč zvolil právě dané způsoby vedení daňové exekuce. Nezabýval se tím, zda je daňová exekuce důvodná a zda neexistuje přiměřený vhodnější způsob jejího vedení. Neposoudil přiměřenost a naléhavost vydání exekučního příkazu a vedení exekuce vůči stěžovateli. Nezohlednil ani finanční a majetkovou situaci stěžovatele, v důsledku čehož vede daňovou exekuci v rozporu s principem zdrženlivosti a přiměřenosti. Jestliže byl stěžovatel v jiné věci uveden správcem daně do situace, kdy nedisponuje finančními prostředky, nemůže vést daňová exekuce k efektivnímu splnění povinností vyplývajících z exekučního titulu.

[7] Nesouhlasí s tvrzením soudu, že z žaloby není patrné, v čem konkrétně spatřuje porušení zásady zdrženlivosti a přiměřenosti. Z žaloby je zřejmé, že porušení těchto zásad, jakož i porušení principu vhodnosti a proporcionality způsobu a rozsahu provedení exekuce, spatřuje ve skutečnosti, že výkon rozhodnutí nemohl vést k efektivnímu splnění povinnosti uložené exekučním příkazem. Krajský soud proto pochybil, pokud se v souvislosti s výše uvedeným nezabýval námitkou znemožnění nakládání s finančními prostředky. Za nesprávné považuje také rozlišování, zda exekuční příkaz vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu nebo žalovaný. Znemožnění nakládání s finančními prostředky stěžovatele by stejně jako uplatnění dalších procesních zásad vztahujících se k provádění daňových exekucí mělo být posuzováno jako jednání správce daně jakožto jediného subjektu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že vzhledem k tomu, že stěžovatel je vlastníkem účtu vedeného u ČSOB a.s., je logické, že zvolil způsob daňové exekuce příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb. Žalovanému nepřisluší hodnotit úkony prováděné Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, který je místně příslušným správcem daně ve věci vydání exekučního příkazu k vymožení nedoplatku na dani z přidané hodnoty. Pro daň z nemovitých věcí stěžovatele je místně příslušným správcem daně žalovaný, a proto také vymáhá daňové nedoplatky na této dani. Nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že mu žalovaný vydáním exekučního příkazu zabránil v dobrovolném zaplacení daňového nedoplatku na dani z nemovitých věcí, jelikož stěžovatel byl o nedoplatcích opakovaně vyrozuměn.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační

stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasačními stížnostmi stěžovatele ve skutkové a právně totožných věcech téhož stěžovatele se zabýval již v rozsudcích ze dne 19. 12. 2022, č. j. 1 Afs 233/2022-25, a ze dne 30. 3. 2023, č. j. 9 Afs 178/2022-31. Posuzovaná kasační stížnost přitom obsahuje řadu totožných námitek jako kasační stížnosti posuzované zdejší soudem v uvedených věcech. V citovaných rozsudcích zdejší soud konstatoval, že stěžovatel v kasační stížnosti na argumentaci krajského soudu konkrétně nereaguje a pouze opakuje své velmi obecné žalobní námítky s dovětkem, že krajský soud se s nimi vypořádal nedostatečně. Uvedený závěr lze vztáhnout i na nyní projednávanou kasační stížnost stěžovatele.

[12] Stěžovatel v první řadě namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s žalobními námítkami. Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o žalobě, stejně jako řízení o kasační stížnosti, je ovládáno zásadou dispoziční (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70). Obsah a kvalita žalobních či kasačních bodů do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu a míru podrobnosti, se kterou se soud bude argumentací zabývat. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v žalobě a následně v kasační stížnosti náležitě specifikoval skutkové a právní důvody, pro které rozhodnutí napadá (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42).

[13] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem, že žalobní námítky formuloval stěžovatel velmi obecně a pouze bez dalšího konstatoval nezákonnost, nepřezkoumatelnost či nesprávnost napadených rozhodnutí, případně citoval zákonná ustanovení, aniž by uváděl konkrétní důvody, v důsledku kterých mělo dojít k porušení zásad daňového řízení ze strany žalovaného. Krajský soud příhodně poukázal na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, v němž zdejší soud vyslovil, že *„se žalobce nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“* (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31) Pokud tedy krajský soud reagoval na výtky stěžovatele ve stejné míře obecnosti, nelze mu vytýkat, že se s nimi vypořádal nedostatečně. Krajský soud vystihl podstatu věci a uceleně se vypořádal s argumentací stěžovatele vznesenou v žalobě. Není tedy pravdou, že nevyčerpal všechny žalobní body. Nejvyšší správní soud proto nemohl přisvědčit ani obecné námítce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu.

[14] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se tvrzeným porušením zásady zdrženlivosti, přiměřenosti a principu vhodnosti a proporcionality způsobu a rozsahu provedení exekuce nezabýval v souvislosti s namítaným znemožněním nakládání s finančními prostředky. Porušení těchto zásad přitom spatřuje ve skutečnosti, že daňová

pokračování

exekuce nemohla vést v důsledku předchozích exekučních příkazů vydaných Finančním úřadem pro hlavní město Prahu k efektivnímu splnění povinnosti uložené exekučním příkazem žalovaného. Stěžovateli lze přisvědčit potud, že se krajský soud k porušení zásady zdrženlivosti a přiměřenosti pregnantně nevyjádřil a nezohlednil stěžovatelem namítané skutečnosti. Uvedené pochybení krajského soudu přitom nedosahuje takové míry, aby způsobovalo nezákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud se totiž námitkou znemožnění stěžovateli nakládat s finančními prostředky v důsledku předchozího postupu Finančního úřadu pro hlavní město Prahu zabýval samostatně v bodu 20 napadeného rozsudku a shledal ji nedůvodnou. Stěžovateli nepřisvědčil, že by mu bylo ze strany žalovaného zabráněno v dobrovolném zaplacení daňového nedoplatku. Z odůvodnění krajského soudu je tak zřejmé, že předmětnou námitku nepovažoval za důvod, který by měl vést k závěru, že žalovaný porušil zásady daňového řízení. Krajský soud proto nepochybil, když porušení zásad daňového řízení ze strany žalovaného neshledal.

[15] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil námitku nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu. K otázce přezkumu exekučního příkazu se zdejší soud vyjádřil v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS, kde vyslovil, že v exekučním řízení „[m]ůže být následný soudní přezkum zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce“. Jistou odchylkou jsou pak případy, kdy je exekuce nařizována na základě výkazu nedoplatků, kdy judikatura výjimečně připouští, že vzhledem k absenci opravných prostředků lze i v exekučním řízení namítat věcnou nesprávnost výkazu nedoplatků (např. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2018, čj. 5 Afs 342/2017-40, č. 3825/2019 Sb. NSS). Opět zde ale platí, že rozsah přezkumné činnosti soudu odpovídá obsahu a kvalitě žalobních námitek.

[16] Náležitosti exekučního příkazu stanovuje § 178 odst. 2 daňového řádu. V něm je uvedeno, že *výrok exekučního příkazu obsahuje kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 a) způsob provedení daňové exekuce, b) výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, c) výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2, d) odkaz na exekuční titul. V § 102 odst. 1 daňového řádu jsou pak upraveny obecné náležitosti rozhodnutí, kterými jsou: a) označení správce daně, který rozhodnutí vydal, b) číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru, c) označení příjemce rozhodnutí, d) výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částka ubražena, e) lhůtu k plnění, je-li nutné ji stanovit, f) poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat řádný opravný prostředek, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce daně se řádný opravný prostředek podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku, g) podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby, h) datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno.*

[17] Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud ověřil, že exekuční příkaz vydaný žalovaným obsahuje veškeré náležitosti stanovené § 176 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný zvolil jako způsob provedení daňové exekuce prikázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb. Uvedl, že daňová exekuce je nařízena k vymožení nedoplatku ve výši 17.748,47 Kč, včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 5. 12. 2022 ve výši 2.816,00 Kč, tj. celkem 20.564,47 Kč, jakož i úrok z prodlení z částky 17.748,47 Kč od 6. 12. 2022 do zaplacení. Specifikoval také způsob výpočtu úroku z prodlení. Exekuční příkaz obsahuje také příkaz podlužníkovi, odkaz na vykonatelný výkaz nedoplatků a výši exekučních nákladů vyjádřenou procentní částkou z celkové částky nedoplatků. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepřezkoumatelnost exekučního příkazu neshledal. Krajský soud nepochybil, když námitku nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu vypořádal s tím, že stěžovatel konkrétně neuvádí, v čem spatřuje případnou nepřezkoumatelnost, a nelze ji tedy považovat za řádně uplatněnou.

[18] Pokud stěžovatel namítá, že se žalovaný před vydáním exekučního příkazu nezabýval finanční a majetkovou situací žalobce, činí tak opět pouze v obecné rovině bez konkrétnějších tvrzení, kterými by se krajský soud mohl zabývat. Stěžovatel pouze poukázal na nepříznivý vliv pandemie na trh a svoji finanční situaci a uvedl, že vydání exekučního příkazu dále zkomplikovalo jeho snahu o sanaci propadu zisků způsobeného pandemií. Nejvyšší správní soud má za to, že tímto způsobem formulovanou námitku krajský soud nemohl nijak konkrétně posoudit. Obdobné platí i o námitkách stran nedostatečného odůvodnění způsobu vedení daňové exekuce, důvodnosti, přiměřenosti a vhodnosti daňové exekuce a naléhavosti vydání exekučního příkazu. Stěžovatel nenavrhl vhodnější a šetrnější způsob vedení daňové exekuce, nespecifikoval, v čem spatřuje její nepřiměřenost a nedůvodnost. Bez dalšího namítl, že žalovaný nezohlednil naléhavost vydání exekučního příkazu a jejího vedení vůči stěžovateli. Stěžovatel tak neuvedl žádná konkrétní tvrzení, která by bylo možno podrobněji přezkoumat.

[19] Bez dalšího stěžovatel dále namítá, že v důsledku postupu žalovaného s vyměřenou daní nesouhlasí. Ze správního spisu přitom vyplývá, že pro vyměření daně z nemovitých věcí na kalendářní rok 2021 nedošlo k žádným změnám okolností rozhodných pro stanovení daně, a proto byla na rok 2021 vyměřena daň z nemovitých věcí podle poslední známé daně ve výši 19.576 Kč. O vyměřené dani byl vystaven dne 30. 4. 2021 platební výměr pod č. j. 1178052/21/2201-70462-304870, přičemž daň byla splatná ve dvou splátkách, a to do 31. 5. 2021 ve výši 9.788 Kč a do 30. 11. 2021 ve výši 9.788 Kč. Dne 6. 5. 2021 zaslal žalovaný žalobci informaci pod č. j. 1282811/21/2201-70462-304870 o výši daně z nemovitých věcí vyměřené na kalendářní rok 2021 obsahující údaje k dani z nemovitých věcí včetně její splatnosti. Dne 2. 8. 2021 pod č. j. 1754271/21/2201-70461-305533 vyrozuměl žalobce o nedoplatku na dani ve výši 9.789 Kč. Zároveň stěžovatele upozornil, že v případě neuhrazení nedoplatku může být nedoplatek bez dalšího vymáhán daňovou exekucí. Žalovaný dlužnou daň neuhradil, ani proti ní neuplatnil námitku. Žalovaný proto vystavil dne 5. 12. 2022 pod č. j. 2215952/22/2201-80542-301583 vykonatelný výkaz nedoplatků, který je exekučním titulem. Na základě vykonatelného výkazu nedoplatků vydal dne 5. 12. 2022 napadený exekuční příkaz.

pokračování

[20] Stěžovatel neuváděl, jaká by podle něj měla být výše daňové povinnosti anebo z jakých skutkových či právních důvodů by měla být odlišná od výše daně z nemovitých věcí vyměřené v minulých letech. Pokud stěžovatel nespecifikoval, v čem měla pochybení žalovaného spočívat ani jaká měla být dle jeho názoru správná výše daňového nedoplatku, nelze proti obecnému vypořádání námitky ničeho vytýkat. Míře obecnosti námitky rovněž odpovídá i její vypořádání krajským soudem. Žalovaný disponoval vykonatelným exekučním titulem, v rámci mezí své pravomoci postupoval podle příslušných ustanovení daňového řádu tak, aby pohledávka byla vymožena, a ze spisového materiálu nevyplývají žádná pochybení, ke kterým by měl soud přihlídnout z úřední povinnosti.

[21] Pokud stěžovatel namítá, že mu v důsledku postupu žalovaného a exekučních příkazů vydaných Finančním úřadem pro hlavní město Prahu bylo znemožněno uhradit daň z nemovitých věcí dobrovolně, zdejší soud mu nemůže přisvědčit. Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel byl o výši vyměřené daně z nemovitých věcí na rok 2021 opakovaně vyrozuměn. Stejně tak byl informován o daňovém nedoplatku včetně upozornění na následky spojené s jeho neuhrazením. Stěžovateli tak byl dán dostatečný prostor, aby uhradil daň dobrovolně. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel mohl uhradit daň jakýmkoliv jiným způsobem či mohl požádat žalovaného o posečkání úhrady daně z důvodu tíživé ekonomické situace. Stejně tak stěžovateli nic nebránilo, aby i po vydání exekučního příkazu dobrovolně splnil jemu uloženou povinnost, což by mělo za následek zastavení exekuce.

[22] Stěžovatel dále poukazuje na řízení vedená ohledně oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Namítá, že dříve vydanými exekučními příkazy Finančního úřadu pro hlavní město Prahu byly postiženy pohledávky z účtu žalobce, a stěžovateli tak bylo znemožněno nakládat s finančními prostředky. Daňová exekuce nařízená žalovaným tak nemohla vést k efektivnímu splnění povinností vyplývajících z exekučního příkazu. Nejvyšší správní soud uvádí, že zákonnost jiné daňové exekuce či otázka oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty nejsou předmětem přezkumu v nyní souzené věci. Žalovaný proto nepochybil, když vydal exekuční příkaz, ačkoliv je na účtech stěžovatele vedeno více exekucí příkázáním pohledávky. Jak správně uvedl krajský soud, výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky z téhož účtu může být veden k vydobytí více pohledávek. Stěžovatel nadto neuvádí, z jakých konkrétních důvodů nemůže vést daňová exekuce vedená žalovaným k efektivnímu vymožení daňového nedoplatku. Stěžovatel například neuváděl, že by na účtech, ze kterých bylo příkázání pohledávky nařízeno, nedisponoval dostatečnými finančními prostředky pro úhradu exekučních příkazů. Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal nezákonnost či nesprávnost exekučního příkazu.

[23] Námitku, že stěžovatel považuje za nesprávné rozlišování, zda exekuční příkaz vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu nebo žalovaný, a že znemožnění nakládání s finančními prostředky stěžovatele mělo být posuzováno jako jednání správce daně jakožto jediného subjektu, neuplatnil stěžovatel v žalobě. Zdejší soud ji proto shledal nepřijatelnou a nemohl se jí zabývat. Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní

soud uvádí, že stěžovateli lze přisvědčit potud, že jak žalovaný, tak Finanční úřad pro hlavní město Prahu jsou povinni postupovat v roli správce daně při výkonu daňové exekuce v souladu se zásadami exekučního řízení. Jedná se však o dva odlišné správce daně, kteří na základě věcné a místní příslušnosti vykonávají v rámci své působnosti na sobě nezávisle jim svěřené úkony.

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný při vydání exekučního příkazu a nařízení daňové exekuce nepostupoval v rozporu se zákonem, resp. se zásadami daňového řízení. Exekuční příkaz žalovaného i rozsudek krajského soudu shledal přezkoumatelnými a zákonnými.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[26] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu